

Merită osteneala să fii creștin?

În India există, așa scrie „Allgemeinen Missions-Nachrichten”, mulți, poate foarte mulți creștini nebotezați. Atâta timp cât nu fac ultimul pas, ei rămân netulburați. Dar dacă îl fac, atunci începe, în măsura în care vin din cercurile mai înalte, o existență de martir.

După câteva discuții cu un misionar danez, un tânăr brahman, fin instruit, s-a hotărât pentru botez și necazul a început. Mama sa văduvă, care până atunci locuise la el, i-a părăsit imediat casa și a rupt orice relație cu el, pentru că, spunea ea pe drept, dacă trăiesc împreună cu un creștin, atunci nu mai vine la mine niciun preot, iar eu am nevoie de preot neapărat, ca să îndeplinesc anual ceremoniile prevăzute pentru soțul meu decedat. Iar acestea sunt cele mai înalte și, de fapt, singura datorie a unei văduve pe pământ. Dar bărbatul încă n-a fost singur după plecarea mamei. El era proaspăt căsătorit și avea un băiețel. Dar abia aflaseră socri lui despre botezul său, că au și chemat-o categoric înapoi pe fiica lor cu tot cu micul ei fiu și proaspătul creștin s-a trezit complet singur în decurs de câteva zile. Da, desigur, el prevăzuse aceasta și se gândise serios. Un an a trăit în singurătatea sa, părăsit chiar și de prietenii săi de până atunci, și prieteni noi sunt, din nefericire, deocamdată, greu de găsit printre creștini pentru un brahman. În vremea aceasta, el s-a familiarizat tot mai mult cu viața lui Hristos. Apoi, dintr-odată, s-a îmbolnăvit grav și a murit după o scurtă perioadă. Pe când zăcea pe patul de moarte, el a spus cu un zâmbet obosit, dar liniștit:

„A costat mult să-I rămân fidel lui Hristos, dar – nu *prea* mult.”

Noi, europenii, înțelegem desigur numai pe jumătate *cât de mult* putea să-l coste pe acest brahman tânăr calea sa de credincioșie pentru Isus. Dacă, cu toate acestea, n-a fost *prea mult*, sigur merită osteneala să întrebăm:

Cât de mult găsisese acest om în Hristos?

Când răspundem la această întrebare, să ne gândim întâi la sfârșitul său, la clipa în care perdeaua pentru viața aceasta cade și se deschide eternitatea. Pentru că, fără îndoială, întrebarea decisivă „*și apoi?*” este cea mai importantă pentru orice om. Deci, ce găsisese tânărul brahman în privința sfârșitului, ce a găsit orice credincios în privința eternității?

De curând am citit într-o revistă despre un monument mare, care se găsește într-un renumit cimitir parizian. El reprezintă „casa morții”. La mijloc este o intrare largă, care duce la treptele scării. Pe aceste trepte ale scării se vede convoiul celor care au căzut pradă morții. Este un convoi îngrozitor. Opunându-se, dar mânăți ca de o invizibilă forță superioară, toți se mișcă spre porțile morții. Se vede cum oamenii se tem de aceste porți. Unele figuri exprimă disperarea, altele exprimă resemnare mută. Dar pentru toți este un drum greu, amar.

În afară de acestea, artistul a mai reprezentat încă o pereche de oameni, care tocmai a intrat pe porți. La aceștia doi, teama s-a sfârșit cu o așteptare bucuroasă. Este ca și când în toiul fiorului morții le-ar fi strălucit o lumină vie. Constructorul monumentului a vrut probabil să le comunice oamenilor în felul acesta, că teama de moarte este mai rea decât moartea însăși și că orele de teamă de mai înainte sunt înlocuite cu o pace liniștită.

Dar reprezentarea este, în ciuda felului ei impresionant, numai pe jumătate corectă. Că omul, așa cum este el, privește spre moarte cu teamă, aceasta este corect. Cuvântul lui Dumnezeu declară că omul este de-a lungul întregii vieții supus robiei prin teama de moarte și că viața însăși o dovedește, chiar dacă la unul teama poate fi mai mare decât la altul, da, la unii chiar s-a așternut o anumită resemnare în privința morții. Dar este o eroare fatală să se creadă că

moartea deschide tuturor oamenilor intrarea în câmpiile elizee, adică la insulele fericirii. Cuvântul lui Dumnezeu, dimpotrivă, spune că după moarte vine *judecata*. Și, în parte, tocmai această presimțire inconștientă a judecății este cea care face gândul la moarte așa de amar.

Deci, teama de moarte înainte și judecata unui Dumnezeu mânios, supărat, după aceea. Așa stă situația cu omul din fire. Și tot așa s-ar fi terminat și biografia tânărului brahman, dacă n-ar fi intrat în viața sa Dumnezeu, care îi eliberează pe astfel de oameni, care prin frica de moarte erau supuși robiei toată viața lor, care a luat morții boldul, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, care „printr-o singură jertfă (jertfa Sa Însuși) i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” și le „păstrează în ceruri” „o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește” (compară cu: 1 Corinteni 15.55; 2 Timotei 1.10; Evrei 10.14; 1 Petru 1.4). Într-adevăr, să nu fi fost suficientă chiar și numai această faptă mare, pentru a-l face pe singuraticul indian muribund să rostească: „A costat mult să-I rămân fidel lui Hristos, dar – nu *prea* mult”? El suferise mult de dragul lui Hristos, dar Hristos suferise mai mult, nesfârșit mai mult de dragul lui, pentru că mântuirea lui L-a costat pe El viața pe Golgota, sub loviturile îngrozitoare ale Judecătorului divin, în legătură cu păcatul, ceea ce Hristos a fost făcut pe cruce; iar pentru suferințele vremelnice, el a primit în schimb mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie (2 Corinteni 4.17).

Cât de adevărate sunt cuvintele lui Luther, pe care le-a scris tatălui său grav bolnav, în Mansfeld:

„Prin aceasta vă încredințez Celui care vă iubește mai mult decât vă iubiți dumneavoastră înșivă și a demonstrat o asemenea dragoste, încât a luat asupra Sa păcatele dumneavoastră și le-a plătit cu sângele Său. Și El v-a făcut cunoscut acest lucru prin Evanghelie și prin Duhul Său v-a făcut să credeți. Deci, El a pregătit și a pecetluit totul cât se poate de sigur, încât dumneavoastră să nu mai trebuiască nici să vă faceți griji, nici să vă temeți, ci să rămâneți cu inima tare și încrezătoare în Cuvântul Său și în credință. Când se întâmplă aceasta, lăsați-L pe El să poarte de grijă. El o va face bine. Da, El a făcut-o deja cel mai bine, mai mult decât putem noi să înțelegem. ... Credința noastră este sigură și nu ne îndoim că în curând ne vom vedea iarăși la Hristos. Fiindcă despărțirea de această viață este mult mai neînsemnată înaintea lui Dumnezeu, decât dacă eu m-aș muta de la Mansfeld, de la dumneavoastră, aici sau dacă dumneavoastră v-ați muta de la Wittenberg, de la mine, la Mansfeld. Aceasta sigur este adevărat. Este nevoie de o oră de somn și atunci lucrurile vor fi altfel.”

Un pelerin bătrân, obosit, zăcea pe patul de moarte. El a rugat-o pe fiica sa, care îl îngrijea, să-i dea lenjerie curată. Ea a răspuns că lenjeria doar este încă foarte recentă, doar o are abia de câteva zile. Dar el a insistat asupra dorinței sale. „Pentru că”, a spus el, „astăzi Îl voi vedea pe Isus și pe câțiva dintre prietenii mei.” Atunci, ea i-a făcut pe plac. Apoi, el a mai cerut o batistă curată, pe care a așternut-o în fața sa.

Când lumina amurgului a pătruns în cameră, el s-a ridicat în pat cu fața transfigurată și a întrebat-o pe fiica sa:

„Nu auzi nimic?”

„Nu, nu aud nimic.”

„Ei! ascultă totuși!”, a spus el și a ciulit urechile.

Apoi a întrebat:

„Nu vezi nimic?”

Nu, ea nu vedea nimic. Dar el vedea. Privea în sus cu ochi mari. Pacea și bucuria radiau de pe fața sa. El a luat batista și făcea semne și saluta și a strigat: „Doamne Isuse!” Și a căzut pe spate și a fost mort.

Da, merită osteneala să mori fiind creștin. Dar merită, de asemenea, să trăiești fiind creștin. De ce? Din felurite motive. Credinciosul are pământ solid sub picioare. El poate să cânte recunoscător: „Am găsit acum pământul care-mi ține ancora etern”. El se știe iubit de marele Dumnezeu, care a devenit Tatăl său în Hristos Isus. El poate să I se adreseze Lui în toate situațiile și necazurile vieții. Poate păși de mână cu El „fără teamă și primejdie”. Dacă se încrede într-adevăr în El, atunci va experimenta credințioșia Sa și promptitudinea Sa în ajutor. Dacă dragostea Sa este pentru el o realitate, atunci el știe că toate lucrurile trebuie să lucreze pentru binele său. În Hristos Isus, Domnul său înălțat la dreapta lui Dumnezeu, el îl cunoaște pe Dumnezeu, care are oricând o inimă plină de compasiune pentru el, care poate să aibă milă cu *toate* slăbiciunile sale, deoarece El Însuși a fost ispitit în zilele vieții Sale pământești în *toate*, în același fel ca el. Ca un om care a venit sub stropirea sângelui lui Isus Hristos, el este și curățit „de o conștiință rea”, iar acum poate, fără ca aceasta să ridice acuzație peste acuzație, să-și urmeze drumul în toată liniștea. Totul este în ordine. El știe că vina sa este ștersă, că Dumnezeu este Tatăl său și că îl așteaptă o eternitate fericită. Nimic nu-l poate abate de la dragostea Dumnezeului său. El cunoaște și izvorul oricărui har, fântâna care nu seacă niciodată, din care el poate să scoată putere pentru o viață bună, folositoare, ca și pentru împotrivirea față de egoismul inerent vieții firești.

Cât de sărac este, în schimb, necredinciosul! Necredința nu poate nimic și nu ajută cu nimic. Ea nu te face nici bucuros, nici puternic. Ea nu dezleagă enigmele vieții, nu ajută la purtatul poverilor și nu dă lumină bolnavilor și muribunzilor. Necredința este, cum spune un alt scriitor, numai un NU, o respingere a lui Dumnezeu, un fel de a fi rezervat față de tot ce vrea să curgă spre noi de la Dumnezeu. Necredința este lucrul cel mai dezolant care există, este renunțare la tot ce este în afara propriei putințe, este dezarmarea și lipsa de apărare față de toate atacurile și piedicile vieții. Niciun om nu-i datorează nimic necredinței, în afară de o sărăcire interioară, un pustiu sufletesc, o excludere a tuturor forțelor uriașe care sunt supranaturale. Nimeni nu este așa de vrednic de deplâns ca un necredincios, tocmai pentru că el crede și caută să se convingă de cât este el de superior și de independent în pustietatea sa interioară.

De aceea: merită osteneala să fii creștin. S-ar putea, desigur, ca renunțarea la una sau la alta să fie asociată cu aceasta. Dar bunurile primite în schimb sunt mai bune, mai curate, mai valoroase. Ele te fac fericit și liber. Ele nu sunt expuse distrugerii și vicisitudinilor vieții. Ele sunt daruri cerești.